

„Davide“, řekl dědeček s rukou na klíce, „bojím se o tebe, až se setkáš s drsným městským životem. Doposud jsi toho byl ušetřen. Když se ale setkáš se zlem v těle, může tě to zatvrdit.“ „Víš“ - a teď dědeček začal vyprávět historku, která se mi zpočátku zdála bez souvislostí s tím vším - „jednou jsem se procházel po horách a narazil jsem na ohromného hada. Byl opravdu veliký, Davide. Skoro deset centimetrů tlustý a půl druhého metru dlouhý. Ležel na slunci a vypadal divně. Dostal jsem z něj strach a dlouhou dobu jsem se nemohl hnout. Jak jsem se tak na něj díval, viděl jsem zázrak: znovuzrození. Starý had stáhl svou kůži a nechal jí ležet tam na slunci. Teď, když měl novou, byl vskutku krásné stvoření. Až začneš svou novou práci ve městě, nebud', chlapče, takový, jako jsem byl já - zkamenělý hrůzou nad prvním dojmem z těch hochů. Bůh není zkamenělý. On jen čeká, až se každý z nich dostane za staré slupky hříchu a nechá ji ležet za sebou. Čeká a touží, až vstane nový člověk. Nikdy na to nezapomeň, Davide, až se také setkáš s hady - a ty se s nimi tam na ulicích New Yorku setkáš určitě.“ (z knihy D. Wilkersona *Dýka a kříž*)

Ladislav Kubíček:

Chtít slyšet a chtít poslechnout

Kristus nás nevykoupil, abychom byli nějakými duchovními řemeslníky nebo kýčáři. Jsme synové Boží, stvoření k tomu, abychom byli spolutvůrci Boží. K tomu se nutně musíme naučit poslouchat Ducha svatého. Každému z nás chce něco říci, není to výsada jenom umělců a středověkých mystiků. Nestáčí ovšem rady Ducha svatého chtít pouze slyšet, je taky nutno chtít je poslechnout a podle nich jednat. Základním prvkem poslouchání je mlčení. Žvaní se všude, nejen v novinách a v televizi. V kanceláři hraje celý den rádio. Na lešení hraje tranzistor. Dokud ale nebyl rozhlas a traktory, rolník oral a poslouchal skřivánky. Dnes je poslouchat nemůže, má na uších sluchátka. Ovšem traktor člověka inspirovat nebude. To všechno je ďábelský útok na mlčení - jen aby člověk nemohl poslouchat a přemýšlet.

Mlčet v mysli, nejen ústy

Člověk nedovede nic nedělat. I v tichu se zabývá svými starostmi, plány, úkoly, problémy, obavami, strachy. Není to snadné, ale snažme se naučit mlčet ve své mysli, nejen ústy. Chceme-li slyšet Ducha svatého, musíme umět mlčet. Duch svatý se nikomu nevnučuje, nikomu neskáče do řeči. Chceme-li, aby nám denně něco řekl, musíme si taky denně naplánovat čas pro audienci, v níž budeme mlčet a dáme Duchu svatému slovo. Modlitba není citový zážitek. Duch svatý nám při ní může říct i to, co slyšet nechceme. Je nutno

naučit se neklást si žádné podmínky. Ono se snadno recituje „bud' vůle tvá“, ale upřímně za tím stát, to nebývá pravidlem. Kdo opravdu chce Boží vůli konat, ten ji i uslyší. Kdo ji konat nechce, ten ji neslyší a nepozná. Všechno, co od nás Bůh žádá, nemusí být snadné, ale všechno to určitě směřuje k něčemu velkému a krásnému. K přijetí jakékoliv Boží vůle si můžeme už předem vyprosit sílu.

Mohl by být můj život radostnější?

Výslovným Božím přáním je, „aby naše radost byla dokonalá“. Připouštíme si, že by náš život mohl být radostnější? Je v našich silách zařídit, aby i život lidí kolem nás byl takový? Kolik depresí je kolem nás v důsledku zklamání a nedostatku lásky. Svět od nás lásku právem očekává. Láska je dar Ducha svatého. Bůh žije láskou, vydechuje lásku. Je to energie, kterou můžeme čerpat, předávat, rozdávat a vyprosit i druhým. Přijímáme-li Krista do svého srdce, musíme ho naším prostřednictvím také nechat působit na duše kolem sebe. Kristova radost má božský charakter. „Kdo žízní, ať přijde a pije a proudy živé vody poplynou z jeho nitra.“ Taková maximalistická nabídka! Jako by něco průměrného Bůh vůbec nepřipouštěl. Ovšem je tu podmínka: „Kdo žízni“. Opravdu žízniš po Bohu, po živém Bohu? (z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?*)

Richard Rohr: Milovat církev

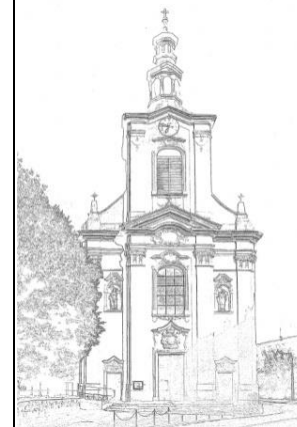
Nic ve světě není účelem samo o sobě – včetně církve, kněží, biskupů, papežů, Bible – nic! Jen v Bohu je vše završeno; všechno ostatní je jen prostředkem. Spasit nás může jen Bůh. Říkám to ovšem s vědomím své velké lásky k církvi. Bůh zachraňuje, zatímco církev je nádherným darem od Boha, je dána, aby kázala slovo, které nás osvobodí. Jestliže ale kážeme „církev“ a vyvyšujeme „církev“, neznamená to nutně, že hlásáme Pána. Často kážeme sami sebe. Ježíš nikdy nekázal Izrael, kázal Hospodina. Kázal absolutní transcendenci Hospodina a poslušnost vůči němu.

Ježíš ale současně Izrael nesráží. Miloval Izrael. Pokud byl Izrael věrný Smlouvě a prorokům, byl Ježíš Izraele poslušen, byl poslušen kněží, poslušen „církev“. Ale nezdráhal se stále tlouct na dveře. Vytrvale Izrael vyzýval, aby byl věrný sám sobě. Ježíš nás učil milovat věci nemilé, právě takové, jaké jsou. Jestliže milujeme jenom to, co za to stojí, nikdy milovat nebudeme. Pán miloval „církev“, Izrael, právě takové, jaké jsou. Nemůžeme milovat církev takovou, jaká byla před padesáti roky. To není nic jiného než útěk před dneškem. Tou jedinou církví, kterou máme milovat, je ta dnešní.

(meditace pro středu 5. týdne v mezidobí)

Václav č. 6 (2021)

7. 2. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

5. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- Farní kavárna po dobu karantény nebude.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:00.
- Modlitební skupina probíhá vždy v pátek v 15:30, v zimních měsících ve farní kapli.
- V týdnu od 8. února do svátku svatého Valentýna 14. února je týden manželství. Přehled akcí je na www.tydenmanzelstvi.cz. Doporučuji příslušný článek v KT č. 6 str. 14

David Wilkerson: Dýka a Kříž

5. Jádro biblického poselství

Zatelefonoval jsem dědečkovi, že bych ho rád navštívil.

„Přijed' hned, synu. Popovídáme si.“

Dědečkovi bylo 79 let, ale byl stále ještě plný elánu. Dříve býval znám v celém kraji. Byl anglo-walesko-holandského původu a sám byl synem, vnukem a asi i pravnukem kazatele. Tato pastorská tradice sahá až do časně doby protestantské reformace v západní Evropě a na britských ostrovech. Pokud vím, od té doby, co se začali kněží v křesťanské církvi ženit, tak rodina Wilkersonů byla vždycky kazatelská. A bývali to vždy kazatelé ohniví.

Dědeček trávil svůj odpočinek na farmě za Toledem, v Ohiu. Narodil se v Clevelandu, v Tennessee. Ve svých dvaceti letech už kázal. ... Jeho kázání byla velice neortodoxní a některé dědečkovy názory jeho současníky šokovaly. Například, když byl ještě mladým kazatelem, bylo považováno za velký hřích nosit na oděvu stuhu a pera. Starší v některých sborech nosili proto do kostela nůžky, připevněné na provázku. Jestliže nějaká kajicnice přišla kupředu a měla na šatech stuhu, nůžky začaly pracovat spolu s přednáškou na téma „Jak chcete vejít do nebe se všemi těmi stuhami?“

Dědeček však byl jiného názoru. Po určitých zkušenostech se snažil naučit lidi sloužit způsobem, kterému říkal „škola beránčích řízků“. „S lidmi je to stejné jako se psy“, říkával.

„Vidíte psa, jak jde ulicí se starou kostí v tlamě. Nebudete mu přece tahat kost z tlamy a vykládat mu, že pro něj není dobrá. Vrčel by na vás. Je to jediná věc, kterou má. Když mu ale hodíte pěkný kousek skopového masa, pustí kost hned, sebere řízek a ještě přitom bude radostí vrtět ocasem. Navíc jste v něm získali přítele. U lidí je to podobné. Neberu jim jejich kosti, nestříhám pera a stuhu, ale dávám jim řízky z beránka. Dávám jim něco, v čem je skutečně maso a život. Říkám jim o novém životě.“

O mém otci si lidé zprvu mysleli, že bude právě tak svérázný, jako dědeček. Otec však byl docela jiný. Byl více farářem, než evangelistou. Během služby prošel jen čtyřmi sbory, zatím co dědeček byl v novém sboru každý večer. Otec stavěl solidní, trvalé kostely, kde ho lidé měli rádi a vážili si ho. ...

„Davide“, zeptal se mne jednou dědeček, když „opět, jel kolem“. „Neváháš se modlit o pomoc, když máš těžkosti?“

Tato otázka se mi zdála zprvu podivná, když však dědeček naléhal na odpověď, věděl jsem, že míří k něčemu důležitějšímu. Samozřejmě, že jsem často děkoval Bohu za dobré věci, které jsem dostal - jako třeba za domov, za rodiče nebo za potravu či za možnost studia. Také jsem prosil Pána, aby si mne jednou vybral za svůj nástroj.

Ale abych se modlil za něco určitějšího, to jsem dělal málokdy.

„Davide“, řekl mi dědeček a vážně se na mne podíval. „Ten den, kdy se naučíš modlit veřejně za konkrétní věci, objevíš moc.“ ... Způsobilo to neštěstí, že jsem byl jednoho hrozného dne přinucen objevit, co vlastně dědeček myslel. Během mého dětství byl můj otec velmi nemocen. Měl dvanáctníkové vředy, které mu více než deset let působily kruté bolesti. Jednoho dne, když jsem šel ze školy domů, se kolem mne přehnal sanitka. Domů mi zbýval ještě celý blok, ale přesto jsem poznal, kam spěchala. Na celou tuto vzdálenost jsem slyšel otcův nářek. ...

„Umře, maminko?“ Podívala se mi do očí a rozhodla se říci mi pravdu: „Doktor myslí, že může žít ještě tak dvě hodiny.“ Hned na to otec zvlášť bolestně vykřikl; matka mne objala a rychle odešla k němu. V tomto okamžiku jsem si vzpomněl na dědečkova slova: „Ten den, kdy se naučíš modlit veřejně za konkrétní věci, objevíš moc.“ ...

Běžel jsem po schodech do sklepa, zavřel se mezi uhlí a tam se teprve začal modlit. Čím méně jsem měl víry, tím hlasitěji jsem volal. Netušil jsem však, že se vlastně modlím do jakéhosi rozhlasového zařízení. Náš dům byl vytápěn horkým vzduchem. Ve sklepe s uhlím byl kotel, ze kterého bylo vedeno potrubí do celého domu. A těmito trubkami se neslo mé vroucí volání, takže modlitbu slyšeli nejen muži v obývacím pokoji, ale i doktor nahoře a dokonce i otec, ležící na smrtelné posteli.

„Přiveďte Davida“, zašeptal.

Prošel jsem kolem udivených starších nahoru do otcova pokoje. Otec poprosil Dr. Browna, aby na okamžik počkal v hale. Pak matka na jeho žádost našla v Bibli Matoušovo evangelium, kapitolu 21, verš 22, a četla:

„Všecko, zač byste prosili na modlitbě, věříce, vezmete.“

Byl jsem vzrušen. „Maminko, nemohli bychom se takto modlit za tatínka?“ A tak zatímco otec ležel ochablý ve své posteli, matka četla ten odstavec znovu a znovu. Přečetla jej alespoň desetkrát. Zatímco četla, vstal jsem ze židle, přistoupil k otcově posteli a položil mu ruce na čelo. „Ježíši“, modlil jsem se. „Ježíši, věřím tomu, co jsi řekl. Uzdrav tatínka!“

Čekal mne však ještě jeden těžký krok. Šel jsem ke dveřím, otevřel a nahlas zavolał:

„Prosím, pane doktore, pojďte dál. Já jsem...“ -- bylo to těžké -- „já jsem se modlil s vírou, aby se tatínek uzdravil.“

Dr. Brown se podíval dolů na mou dvanáctiletou vážnost a usmál se teple a soucitně, ale docela bez víry. Jeho úsměv však přešel nejprve v rozpaky a pak v údiv, když se sklonil k otci, aby ho vyšetřil. „Něco se stalo“, pravil. Jeho hlas byl tak tichý, že jsem ho jen stěží slyšel. Třesoucími se prsty vzal Dr. Brown své nástroje, a změřil otci tlak.

„Kenneth“, řekl, když znovu zvedl otci víčko, vyšetřoval břicho a opět kontroloval krevní tlak. „Kenneth, jak ti je?“

„Jako kdyby do mne vstoupila nová síla.“

„Kenneth, řekl doktor. „Právě jsem uviděl zázrak.“

Otec mohl opustit lože hned v ten zázračný okamžik a tehdy jsem i já byl osvobozen ode všech pochybností o moci modlitby. ...

S potěšením jsem viděl, že dědeček je čilý jako vždycky. Pohyboval se už trochu pomaleji, ale moudrost a sílu bystrého myšlení měl stále stejnou. Posadil se obkročmo na starou židli a pozorně naslouchal vyprávění o mých zvláštních zážitcích. Nechal mne mluvit celou hodinu a přerušil mne, jen když se chtěl zeptat na nějakou podrobnost. Své vyprávění jsem ale já sám zakončil otázkou.

„Co si o tom, dědečku, myslíš? Máš za to, že jsem byl opravdu povolán, abych těm hochům u soudu pomohl?“

„Ne, to si nemyslím“, odpověděl dědeček. ...

„Já si ale myslím, že pro tebe je připravena daleko větší práce.“ - „Jak to myslíš?“

„Cítím, Davide, synu, že nebylo v plánu, abys navštívil jen těch sedm hochů, ale tisíce takových, jako jsou oni.“

Dědeček se odmlčel a pak pokračoval:

„Myslím, že všichni ti osamělí, unudění a zlí chlapci by mohli navždy skončit se svými vraždami pro zábavu, kdybys jim pomohl. Cítím, Davide, že jediná věc, kterou teď potřebuješ, je rozšířit svůj obzor.“

Dědeček uměl úžasným způsobem povzbudit. Už jsem nechtěl o New Yorku nic slyšet, ale teď jsem zjistil, že chci rychle zpátky a dát se tam do práce. Nadšeně jsem se s tím dědečkovi svěřil, ale on se jen usmál:

„Snadno se o tom mluví, když sedíš se starým dědou v teplé kuchyni. Počkej ale, jak to ve skutečnosti bude s těmi hochy těžké. Budou plni nenávisti a hříchu, daleko horší, než si umíš představit. Jsou to sice ještě chlapci, ale už vědí, co je vražda, znásilnění a homosexualita. Budeš si s tím vším umět poradit?“ Nemohl jsem mu na to poctivě odpovědět.

„Dovol, Davide, abych si na svou otázku odpověděl sám. Místo rozebírání těchto věcí musíš zaostřit svůj zrak na samé jádro evangelia. A co myslíš, že to je?“

Podíval jsem se mu do očí.

„O tomhle jsem už dost často slyšel od svého vlastního dědečka, takže mu mohu dát odpověď“ z jeho kázání: jádrem evangelia je změna. Je to přetvoření. Znovuzrození k novému životu.“

„Odříkáváš to dobře, Davide. Počkej však, až uvidíš Pána, jak to dělá On. Pak teprve bude ve tvém hlase opravdové nadšení. Jádro Kristova poselství je prosté: setkat se s Bohem - a opravdové setkání znamená změnu.“